

CUPRINS

Capitolul I	7
Capitolul II	27
Capitolul III	41
Capitolul IV	57
Capitolul V	75
Capitolul VI	94
Capitolul VII	111
Capitolul VIII	127
Capitolul IX	147
Capitolul X	165
Capitolul XI	179
Capitolul XII	195
Capitolul XIII	213
Capitolul XIV	233
Capitolul XV	251
Capitolul XVI	269
Capitolul XVII	287
Capitolul XVIII	307

NOILE AVENTURI ALE LUI ROBINSON CRUSOE

Capitolul I

Proverbul *Năravul din fire n-are lecuire*, folosit cu atâtea prilejuri în Anglia, nu s-a adeverit nicicând mai mult ca în povestea vieții mele. Oricine ar fi crezut că, după treizeci și cinci de ani de necazuri și o mulțime de întâmplări nefericite, de care nimeni sau în orice caz puțini oameni au avut vreodată parte, și după alți șapte ani de tihnă și desfătare deplină, bătrân fiind, aveam să mă bucur de prilejul ce mi se dăduse: acela de a-mi duce traiul în condiția păturii de mijloc, cea mai potrivită a face un om pe de-a-ntregul fericit. Acea înclinație a mea pentru pribegie, despre care v-am povestit atunci când am plecat prima oară în lume și pe care nu puteam să mi-o scot din minte, ar fi trebuit să se mistuie, să se evapore, ori măcar să se micșoreze, astfel încât la vârsta de șaiszeci și unu de ani să-mi fi dorit să rămân acasă și să fi isprăvit odată cu viața aventuroasă și cu goana după bogății.

Ba mai mult, era departe de mine obișnuitul motiv al aventurilor peste alte hotare, fiindcă nu aveam nevoie să-mi fac nici avere și nici nu căutam nimic. Dacă aș fi câștigat zece mii de lire, nu aș fi fost mai bogat. Aveam deja suficienți

bani și pentru mine, și pentru moștenirea pe care intenționez să o las urmașilor mei. Averea de care dispuneam creștea și ea neconținut, căci, neavând familie mare, nu aveam pe ce să-mi cheltui venitul, decât, poate, dacă m-aș fi apucat să duc un trai deosebit de risipitor, cu slujitori, trăsură, găteți și alte asemenea, lucruri de care nu aveam habar și care nici nu mă ademeneau. Așa că nu-mi rămânea nimic de făcut decât să stau potolit și să mă desfăț din plin de toate câte aveam, privind cum averea mea se-nmulțește zi după zi.

Și totuși, toate acestea nu aveau nicio înrâurire asupra mea sau, cel puțin, nu una suficient de mare cât să mă facă să rezist tentației de a pleca din nou în străinătăți, ispită care mă îmbolnăvea de-a dreptul. Cel mai mult îmi doream să revăd noua plantație de pe insula mea, precum și colonia pe care o lăsasem acolo. Dorința aceasta nu-mi dădea pace. Visam la ea întreaga noapte, iar ziua închipuirea mi-o lua răsna din pricina ei. Mă gândeam atât de mult la insulă, încât până și în somn vorbeam despre ea. Pe scurt, nimic nu mă putea face să o alung din minte. O pomeneam atât de des, încât discuțiile mele ajungeau să fie plictisitoare, căci nu puteam să vorbesc despre altceva. Toate vorbele mele ajungeau în cele din urmă să se învârtă în jurul aceluiași lucru, cu o nerușinare de care până și eu am ajuns să fiu conștient.

Am auzit deseori persoane chibzuite spunând că ceea ce-i face pe oameni să vadă spirite și năluci se datorează doar puterii închipuirii și lucrurilor pe care le născocesc mințile lor, că nu poate fi nicidecum vorba de duhuri care-și fac apariția, ori de năluci care umblă și că cei care sunt încă atât de strâns legați de apropiații lor răposați rememorează clipele alături de ei cu atâta înflăcărare, încât le este cu puțință să-și imagineze tot soiul de împrejurări neobișnuite, cum ar fi să-i vadă, să-i audă, ori să le răspundă,

NOILE AVENTURI ALE LUI ROBINSON CRUSOE

când, de fapt, sunt doar umbre sau aburi în jur, iar cei cărora li se întâmplă aceste vedenii au convingerea că sunt aievea.

Cât despre mine, nu am aflat încă dacă există într-adevăr asemenea lucruri precum duhuri, spectre, ori oameni care învie după moarte, sau dacă toate acestea nu sunt altceva decât produsul minților bolnave ori al plăsmuirilor rătăcitoare. Eu atât știu, că închipuirea-mi a mers atât de departe, că într-atât s-a înflăcărat, sau cum vreți să-i spuneți, încât chiar m-am trezit de câteva ori la vechiul meu castel ascuns printre copaci și i-am văzut pe bătrânul spaniol, pe tatăl lui Vineri și pe mișeii de marinari pe care i-am lăsat pe insulă. Le-am vorbit și i-am privit atât de stăruitor încât, deși eram treaz, aș fi putut spune că stăteau dinaintea mea. Mi s-a întâmplat deseori acest lucru, că până la urmă m-am și înfricoșat de puterea închipuirii mele. Odată, în somn, i-am visat pe bătrânul spaniol și pe tatăl lui Vineri cum îmi povesteau ticăloșiile săvârșite de trei pirați și totul era atât de aievea, încât m-a uimit. Mi-au spus că încercaseră să-i ucidă fără milă pe toți spaniolii și că dăduseră foc tuturor proviziilor dinadins, ca să-i nenorocească și să-i facă să moară de foame. Erau niște lucruri de care nu mai auzisem în viața mea și care, de fapt, nu erau câtuși de puțin adevărate. Dar atât erau de vii în mintea mea, încât nici până acum nu am putut să mă conving de altceva decât că s-au petrecut neîndoielnic ori că aveau să se petreacă. Cât de vie a fost ura pe care am simțit-o împotriva celor trei marinari, cum i-am chemat la judecată și am ordonat ca toți trei să fie spânzurați! Dacă a fost totuși vreun adevăr în toate acestea, se va vedea la momentul convenit. Dar cum am ajuns să le plăsmuiesc sau ce spirit mi le-a vârât în cap nu știu să spun. Repet, visul acesta nu avea nimic în sine care să fie adevărat. Purtarea mârșavă a celor trei ticăloși înrăiți era cu mult mai rea decât aș fi putut descrie, iar visul se asemena mult cu realitatea în această privință. Din această

pricină, aveam să-i pedepsesc aspru mai târziu, cu toate că, dacă i-aș fi spânzurat, aș fi fost îndreptățit și de lege, și în fața lui Dumnezeu.

Dar să revin la povestea mea. În această tulburare am trăit vreme de câțiva ani. Nu aveam nicio bucurie în viață, niciun ceas tihnit, nicio desfătare care să-mi facă plăcere și care să nu aibă ceva din toate acestea. Astfel încât soția mea, care a văzut cât de stăruitoare îmi era dorința, mi-a spus într-o seară cât se poate de serios că trebuie să fie voia cerului la mijloc care mă tot împinge să plec din nou și că, din partea ei, nimic nu mă împiedică să o fac, în afară de faptul că eram căsătorit și aveam copii. Mi-a spus că, într-adevăr, ea nu ar fi dorit să mă însoțească și că era încredințată că, după moartea ei, asta era cel dintâi lucru pe care aveam să-l fac. De vreme ce-mi era hărăzit, ea nu avea să-mi stea în cale dacă aceasta era hotărârea mea și așa găseam de cuviință. Cum eu o priveam din cale-afară de uimit, lucrul acesta a tulburat-o oarecum și a făcut-o să se oprească. Am întrebat-o de ce nu continuă, isprăvind astfel ceea ce voia să spună, dar mi-am dat seama că inima îi era grea, iar ochii îi erau înecați în lacrimi.

- Spune-mi, draga mea, vrei să plec?

- Nu, a răspuns ea drăgăstos, nici pe departe nu aș vrea să pleci. Însă dacă asta îți este vrerea, prefer să încuviințez decât să fiu singura ta piedică. Deși socotesc că este cel mai nechibzuit lucru la anii tăi și în situația ta. Dar dacă așa dorești..., a sfârșit ea în lacrimi, nu am să te împiedic. Iar dacă este voia Cerului, atunci trebuie s-o împlinești. N-ai cum să i te împotrivești. Căci dacă Cerul astfel ți-a hărăzit, nu am de ales decât să încuviințez, altminteri mă tem că are să mă înlătore din calea ta.

Purtarea plină de iubire a soției mele m-a cam scos din reveriile mele și m-a făcut să cuget mai bine la ce aveam de gând să fac. Am lăsat deoparte fanteziile-mi călătore și

NOILE AVENTURI ALE LUI ROBINSON CRUSOE

am început să chibzuiesc mai temeinic: ce anume mă mâna pe mine la șaizeci de ani, după o viață începută numai cu necazuri și nenorociri, dar sfârșită într-un chip atât de fericit și împlinit, să mă hazardez în alte peripeții și să mă încumet la noi aventuri, potrivite numai pentru cei tineri ori săraci?

Astfel de gânduri m-au făcut să iau mai bine aminte la faptul că aveam o soție, un copil și încă unul care urma să se nască, că aveam tot ce puteam să-mi doresc pe lume. Nici de dragul câștigului nu mă împingea vreo nevoie să mă pun în primejdie. Înaintam în vârstă și trebuia să mă gândesc mai degrabă cui să-mi las averea decât să caut să o sporesc. Cât despre cele spuse de soția mea, că poate voia Cerului mă îndemna să plec, fiindu-mi hărăzit acest lucru, eu nu simțeam nimic din toate acestea. Așa că, după multe astfel de cugetări, m-am luptat cu puterea simțirii mele și am învins-o cu cea a rațiunii, după cum socotesc că fac întotdeauna oamenii în astfel de împrejurări. Într-un cuvânt, am înnăbușit-o, alinându-mă cu motivele care mi-au venit în minte și de care nu duceam lipsă în fericita-mi condiție și, lucrul cel mai important, m-am hotărât să-mi ocup timpul cu altele și să mă apuc de ceva afaceri care m-ar ține departe de orice fel de călătorie, întrucât mi-am dat seama că dorința mă cuprindea ori de câte ori trândăveam, eram lipsit de vreo ocupație sau aveam vreun moment de răgaz.

Spre a-mi îndeplini acest scop, am cumpărat o mică moșie în ținutul Bedford și am hotărât să mă mut acolo. Aveam o căsuță confortabilă, iar pământul de pe domeniu l-am găsit a fi numai bun de lucrat și pe gustul meu, mai ales că îmi și plăcea să mă îndeletnicesc cu semănatul, îngrijitul, aratul și cultivatul. Cel mai important lucru însă era faptul că ținutul nu avea deschidere la mare, așa încât eram departe de corăbii, de marinari și de alte asemenea care te trimit cu gândul la alte meleaguri.

Într-un cuvânt, am plecat la fermă, unde m-am statornicit împreună cu familia mea, mi-am cumpărat pluguri, grape, un car, o căruță, cai, vaci și oi și m-am apucat serios de treabă, ajungând în mai puțin de jumătate de an un adevărat moșier. Gândurile mele se îndreptau îndeosebi către ocârmuirea slujitorilor, cultivarea pământului, împrejmuirea domeniului, semănat și așa mai departe, ducând, după cum socoteam, cel mai minunat trai pe care putea să mi-l aștearnă soarta ori în care putea să se retragă un om hărăzit nenorocirilor.

Lucram pământul meu, nu aveam nicio dijmă de plătit, nu eram îngrădit de nicio opreliște. Puteam să deștelenesc și să tai după bunul plac, căci ce cultivam era pentru mine însumi și ai mei, iar tot ce făceam era numai bun pentru familia mea. Am renunțat astfel la gândurile mele de călătorie, fără să simt nici cea mai mică neplăcere. Ba chiar mi-a dat prin cap că începusem să mă bucur de traiul unui om din pătura de mijloc, condiție pe care tatăl meu o dorise atât de mult pentru mine, ducând o viață parcă ruptă din rai, asemănătoare cu versurile poetului¹ ce zugrăvește astfel viața de la țară:

*Fără de vicii, fără de griji,
Anilor nu le simți durerea și nici tinereții ispitele.*

Dar în mijlocul acestei fericiri, o lovitură neașteptată a sorții m-a zdruncinat din adâncul ființei mele și nu numai că a avut asupra mea o înrâurire inevitabilă și definitivă, ci a avut drept urmare redeşeptarea dorinței mele de călătorie, pe care aș putea spune că o aveam în sânge și care,

¹ Este vorba despre poetul John Playford (1623-1686), iar versurile fac parte din poemul *Happy is the Country Life* (Fericită este viața la țară) (nota trad.)

NOILE AVENTURI ALE LUI ROBINSON CRUSOE

asemenea unei boli care revine, a pus stăpânire pe mine cu o forță căreia nu i-am putut rezista. Lovitura aceasta a fost moartea soției mele.

Nu doresc să fac aici o elogie la adresa ei, nici să amintesc de însușirile-i de seamă, ori să descriu slujba înmormântării. Ea a însemnat pentru mine, spus în doar câteva cuvinte, mâna mea dreaptă în toate afacerile, motivul tuturor faptelor mele, cea care, prin chibzuința de care dădea dovadă, m-a temperat și m-a făcut să trăiesc o viață fericită, alungându-mi din minte planul neghiob și care cu siguranță m-ar fi nenorocit. Ea a fost ființa care m-a călăuzit mai mult decât lacrimile mamei, mai mult decât îndrumările tatălui, povețele prietenilor sau chiar decât propria judecată. M-am bucurat că am dat ascultare sfaturilor ei, că rugămintțile ei m-au întors din drum, în așa fel încât mâhnirea și tulburarea mea au fost din cale-afară de mari atunci când am pierdut-o.

Fără ea, lumea îmi părea potrivnică. În mintea mea, mă simțeam chiar mai străin decât atunci când debarcasem pentru prima oară în Brazilia și mult mai singur decât fusem pe insulă, cu toate că în jurul meu roiau slujitorii. Nu știam nici ce să fac, nici ce să nu fac. Vedeam în jurul meu cum lumea mergea înainte, pe de-o parte oamenii care trudeau pentru pâinea lor, pe de-alta pe cei care huzureau în desfătări nehibzuite ori searbede, cu toții la fel de nefericiți, căci scopul faptelor lor le scăpa printre degete: cel care se deda zi de zi plăcerilor avea să fie copleșit în cele din urmă de povara păcatelor, iar cel care trudea neconținut pentru pâinea cea de toate zilele, care să-i dea putere să muncească mai departe, își ducea viața într-un cerc al deznădejdi, trăind ca să trudească și trudind ca să trăiască, de parcă nevoia aceasta ar fi fost singurul rost al acestei vieți istovitoare, iar această viață istovitoare singurul prilej pentru a-și căpăta pâinea zilnică.

Mi-am adus aminte de traiul pe care îl duceam în regatul meu, cum îmi spuneam eu, adică pe insulă, unde nu plantam mai mult grâu decât aveam nevoie, unde nu creșteam mai multe capre decât mi-ar fi fost de trebuință și unde banii zăceau în lăzi până când prindeau rugină.

Toate aceste lucruri, de care dacă aș fi luat seamă așa cum ar fi trebuit și după cum mi-a dictat judecata și credința, m-ar fi învățat să caut fericirea deplină dincolo de bucuriile omenesti și mi-ar fi arătat că există într-adevăr un rost și un scop în viață pe care fie le cunoșteați, fie trăiați cu nădejdea că le veți afla în cele din urmă.

Însă înțeleptul meu povățuitor se prăpădise, iar eu eram precum o corabie fără căpitan, căreia nu-i mai rămânea decât să se lase purtată de vânt. Gândurile îmi zburau din nou la vechea dorință, capul mi se umpluse cu fanteziile unor noi aventuri prin țări străine și toate acele îndeletniciri plăcute și nevinovate: moșia, grădina, animalele și familia mea, care mai înainte mă absorbiseră întru totul, nu mai însemnau acum nimic pentru mine, nu-mi mai aduceau nicio alinare. Erau ca o muzică pentru un surd, ori ca o mâncare fără gust. Într-un cuvânt, m-am hotărât să-mi părăsesc gospodăria, să tocmesc cuiva moșia și să mă întorc la Londra, ceea ce am și făcut câteva luni mai târziu.

Când am ajuns la Londra eram la fel de stingherit ca mai înainte. Locul nu-mi oferea nicio desfătare, nu aveam nicio îndeletnicire, în afară de a hoinări de colo colo ca un om fără căpătâi și de care s-ar putea spune că Dumnezeu nu are trebuință, ba chiar unul care nici pentru ai lui nu conta dacă trăiește sau moare. Pentru astfel de viață simțeam cel mai mare dezgust, eu, care tot timpul am căutat să am o ocupație. Îmi spuneam deseori că „timpul pierdut înseamnă risipirea vieții” și chiar socoteam că îl întrebuițam mult mai bine atunci când petreceam douăzeci și șase de zile să fac o scândură.

NOILE AVENTURI ALE LUI ROBINSON CRUSOE

Era începutul anului 1693. Nepotul meu, despre care v-am povestit cum l-am crescut în spiritul mării și l-am făcut căpitan de corabie, tocmai se întorsese dintr-o scurtă călătorie din Bilboa, fiind și prima pe care o întreprinsese. A venit la mine și mi-a spus că niște neguțători, cunoscuți de-ai lui, i-au propus să meargă în locul lor până în Indiile de Est și China ca neguțător particular.

- Iar dumneata, unchiule, de mă vei însoți, făgăduiesc că am să te las să debarci pe insula ta, căci noi trebuie să facem popas în Brazilia, a spus el.

Nimic nu poate dovedi mai bine existența unei puteri nevăzute decât coincidența care face ca ideile din mintea noastră, neîmpărtășite cu nimeni, să se adeverească prin intermediul unei forțe superioare.

Nepotul meu nu avea habar de dorința-mi tulburătoare care mă cuprinsese din nou și nici eu nu știam câtuși de puțin ce avea să-mi spună în dimineața aceea când a venit la mine. Eram foarte nedumerit și, tot întorcând de pe-o parte pe alta împrejurarea în care mă aflam, am decis să merg la Lisabona să mă sfătuiesc cu vechiul meu prieten, bătrânul căpitan. Dacă el găsea că ar fi un lucru chibzuit și cu puțință de înfăptuit, atunci m-aș duce să-mi revăd insula și oamenii pe care îi lăsasem acolo.

Mă desfătam cu gândul că am să populez locul, aducând pe insulă mai mulți locuitori, că voi obține astfel vreun titlu de proprietate sau mai știu eu ce, când chiar atunci m-am trezit cu vizita nepotului, care, după cum am mai spus, venise să-mi spună despre planul lui de a mă duce acolo în drumul său spre Indiile de Est.

La auzul vorbelor lui, am rămas o clipă pe gânduri și, privindu-l stăruitor, i-am răspuns:

- Ce diavol te-a trimis cu o însărcinare atât de nefericită?

Pentru o clipă, nepotul s-a uitat la mine de parcă l-aș fi înfricoșat, însă, văzând că propunerea nu-mi displăcea cătuși de puțin, și-a venit în fire.

- Nădăjduiesc că nu are să fie o însărcinare nefericită, de vreme ce îndrăznesc a spune că dumneata, unchiule, ai fi bucuros să-ți revezi colonia de pe insulă, unde cândva ai domnit cu o slavă mai mare decât frații tăi stăpânitori din întreaga lume.

Într-un cuvânt, propunerea a venit într-un moment atât de prielnic mie, cuprins fiind de tulburarea de care v-am povestit, încât am încuviințat numaidecât, iar dacă neguțătorii se învoiau și ei, aveam să-l însoțesc în călătorie. I-am spus însă că nu aveam să merg mai departe de insula mea.

- Dar, unchiule, doar nu vrei să rămâi iarăși acolo?

- Cum, nu mă poți lua în drumul tău de întoarcere?

Mi-a răspuns că nu ar fi cu putință ca neguțătorii să-i îngăduie să bată atâta cale cu o corabie încărcată cu asemenea bogății, fiindcă ar întârzia astfel cu mai mult de o lună călătoria.

- Ba mai mult, unchiule, dacă am să naufragiez și n-am să mă mai pot întoarce deloc, atunci dumneata ai ajunge în aceeași situație precum cea de dinainte.

Lucrul acesta era bine gândit, însă i-am dat de capăt împreună și anume să luăm la bordul corabiei scheletul unei goelete care, transportat în bucăți, ar putea fi asamblat pe insulă de către tâmplarii care aveau să ne însoțească. Barca ar fi fost astfel isprăvită în doar câteva zile, fiind numai bună de mers pe mare.

Nu mi-a luat mult să mă hotărăsc, căci propunerea nepotului se potrivea atât de mult cu dorința mea, încât nimic nu m-ar fi oprit din a-i da curs. Cum soția îmi murise, nu mai aveam pe nimeni care să se îngrijească de mine și să mă povățuiască în a urma o anumită cale, în afară de buna și vechea mea prietenă, văduva, care s-a străduit din

NOILE AVENTURI ALE LUI ROBINSON CRUSOE

răspuțeri a mă face să iau aminte la vârsta-mi înaintată, la viața lesnicioasă pe care o aveam, precum și la copiii mei, pentru care o călătorie lungă și plină de primejdii era de prisos. Însă totul a fost în zadar: aveam o dorință nestăvilită de a pleca în călătorie. I-am spus că simțeam o forță neobișnuită care mă mâna să pornesc la drum, iar să rămân acasă ar fi ca și cum m-aș opune sorții. Prin urmare, s-a lăsat păgubașă, ba chiar mi-a dat o mână de ajutor nu numai la pregătirea celor necesare pentru călătorie, ci și la orânduirea treburilor familiei, îngrijindu-se și de educația copiilor mei.

Prin urmare, mi-am făcut testamentul, lăsând moștenirea pe mâini bune și împărțind-o copiilor astfel încât, indiferent ce avea să mi se întâmple, eram împăcat că îi îndreptățisem pe fiecare dintre ei. Iar văduvei i-am lăsat suficienți bani pentru a-și duce traiul, bani pe care îi merita cu desăvârșire. Fiindcă nicio mamă nu s-a îngrijit mai bine de învățătura copiilor și nu i-a înțeles mai bine ca ea, lucru pentru care, fiind încă în viață atunci când m-am întors, am apucat să-i mulțumesc.

Nepotul meu voia să ridice ancora pe la începutul lunii ianuarie 1694, astfel că eu împreună cu slujitorul meu, Vineri, ne-am îmbarcat pe corabie în Downs pe 8 ale lunii. Pe lângă goeleta de care am pomenit mai devreme, aveam o încărcătură considerabilă de tot felul de lucruri folosite coloniei mele pe care, dacă nu o găseam într-o stare bună, eram hotărât să o ajut.

Mai întâi, am luat cu mine câțiva servitori care să muncească pe parcursul șederii mele pe insulă și pe care fie aveam să îi las să locuiască acolo, fie să îi aduc înapoi, după cum mi se va părea mai convenit. Astfel, am tocmnit doi tâmplari, un fierar și încă un om foarte iscusit și isteț, dogar de meserie, dar care se pricepea și la meșteritul roților, al pietrelor de moară, fiind și un bun strujitor și olar. De

asemenea, făcea tot ce se putea face din pământ și lemn, iar noi îi spuneam Jack Bun-la-toate.

Pe lângă aceștia, am mai luat și un croitor, care se ofe-
rise să călătorească în Indiile de Est ca pasager și care, mai
târziu, va consimți să rămână pe noua noastră plantație și
se va dovedi un om cât se poate de dibaci și la alte mește-
șuguri în afară de al său, deoarece, așa cum băgasem și eu
de seamă, nevoia te învață.

Încărcătura pe care am luat-o se compunea, din câte îmi
amintesc că am adunat, căci nu am ținut o evidență precisă
a lucrurilor, din: o cantitate suficientă de pânză de in și alte
câteva materiale fine englezești din care urmau să fie croite
haine pentru spaniolii pe care mă așteptam să îi găsesc acolo
(destule, după calculele mele, cât să le ajungă vreme de șapte
ani). Dacă îmi amintesc corect, lucrurile pe care le strânse-
sem – mănuși, pălării, încălțări, ciorapi și alte piese de îmbră-
căminte, precum și așternuturi, ustensile de bucătărie, ca
oale, ceainicuri și alte obiecte din alamă și cositor – valorau
mai mult de două sute de lire, pe lângă alte obiecte din fier –
cuie, unelte de orice fel, cârlige, balamale și tot ce mi-a mai
trecut prin minte, în valoare de încă o sută de lire.

Am luat și vreo sută de puști, muschete și flinte, pe lângă
cele câteva pistoale, o mulțime de gloanțe de toate mărimile
și două tunuri de alamă și, pentru că nu știam ce aveam să
găsesc acolo, o sută de butoiașe cu praf de pușcă, asta fără să
mai pun la socoteală săbiile, pumnalele și vârfurile de sulițe.
Pe scurt, aveam o provizie uriașă formată din tot felul de
lucruri. L-am pus pe nepotul meu să mai pună două tunuri
mici pe duneț, pe care să mi le lase pe urmă în cazul în care
aș fi avut trebuință de ele. Poate aș fi fost nevoit să constru-
iesc un fort ca să ne apărăm de dușmani. Ba chiar am crezut
la început că toate acestea nu au să ne ajungă și că am fi avut
nevoie de mai mult ca să ne menținem poziția pe insulă,
după cum se va vedea la momentul convenit.

NOILE AVENTURI ALE LUI ROBINSON CRUSOE

Nu am avut parte de atât de multe nenorociri în această călătorie, după cum fusesem obișnuit până atunci, așa că prilejurile de a întrerupe cursul istorisirii sunt mai puține, cititorul fiind poate nerăbdător să afle cum stăteau lucrurile în colonie. Însă tot am avut parte de câteva întâmplări neobișnuite, vânturi nefavorabile și vreme urâtă, care au prelungit călătoria mai mult decât am socotit la început. Iar eu, care nu întreprinsesem decât o singură expediție, aceea din Guineea, am început să cred că poate mă urmărea aceeași soartă potrivnică și că mă născusem să nu fiu niciodată fericit pe uscat, dar întotdeauna nefericit pe mare.

Vânturile potrivnice ne-au împins mai întâi înspre nord, fiind nevoiți să acostăm în portul din Galway, în Irlanda, unde am și rămas vreme de douăzeci și două zile. Necazul însă a avut și o parte bună, fiindcă mâncarea era aici un adevărat chilipir și se găsea din belșug. Astfel că nu ne-am atins de proviziile noastre, ba chiar le-am suplimentat. Tot de aici am luat cu mine câțiva porci vii, două vaci cu vițeii, pe care aveam de gând să le duc pe insula mea, cu toate că le-am găsit o întrebuintare mult mai bună, după cum se va vedea.

Am plecat din Irlanda pe 5 februarie, iar vreme de câteva zile am avut parte de vânt bun în vele. Din câte îmi amintesc, cred că era 20 februarie când matelotul care făcea de strajă a venit la noi în cabină și ne-a spus că a văzut focul unei puști și a auzit o detunătură. Între timp, a mai intrat un băiat care ne-a spus că șeful de echipaj a auzit și el încă o împușcătură. Acest lucru ne-a făcut să dăm fuga cu toții pe punte. Preț de câteva minute nu am auzit nimic, mai apoi însă am observat o lumină mare în depărtare și ne-am dat seama că acolo trebuia să fie un foc uriaș. Din câte știam noi, nu era nicio porțiune de uscat în direcția din care se zărea focul, cel puțin nu pe o distanță de cinci sute de leghe înspre nord-vest. Prin urmare, ne-am gândit că trebuie să fie un incendiu pe vreo corabie și, auzind